

Sygn. akt II CSK 869/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. W. i W. W.

przy uczestnictwie D. F. i A. P.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt I Ca 43/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników
postępowania kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawców W. i E. W. w skardze kasacyjnej (nazwanej „kasacją”) wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 12 marca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. wskazując, że Sąd drugiej instancji dokonał odmiennej oceny art. 172 k.c. w zw. z art. 46 § 1 k.c., art. 47 § 1 k.c., art. 48 k.c. i art. 336 zd. 1 k.c., niż Sąd pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania polegająca na potrzebie wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, nie może być utożsamiana z odmiennością oceny prawnej roszczenia wyrażonej przez sądy pierwszej i drugiej instancji w danej sprawie. Przepis ten ma na uwadze tylko prawomocne orzeczenia sądowe wydane w różnych sprawach (zob. postanowienie z dnia 12 czerwca 2003 r. IV CKN 254/01, nie publ., i powołane tam orzecznictwo).

Powołanie się przez skarżących na odmienną ocenę prawną wyrażoną w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej oraz Sąd drugiej instancji nie stanowi zatem przedstawienia okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy również zauważyć, że skarżący nie wskazali innych argumentów, które mogłyby świadczyć, że wskazane przez nich przepisy są źródłem rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych. W szczególności,

skarżący nie przytoczyli i nie poddali analizie orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności mają swe źródło w różnej wykładni przepisów.

Już z tych przyczyn wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługiwał na uwzględnienie. Podnieść ponadto należy, że rozważania w skardze kasacyjnej, które miałyby uzasadniać jej zasadność podjęte zostały w oderwaniu od ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z pominięciem zwłaszcza okoliczności, że wnioskodawcy byli posiadaczami zależnymi, nie zaś samoistnymi. Bez zakwestionowania, z powołaniem zarzutów procesowych ustaleń i oceny prawnej w tym zakresie, rozważania odnośnie do zasiedzenia przez wnioskodawców udziału we współwłasności stają się bezprzedmiotowe. Powołane w skardze kasacyjnej zarzuty odnoszące się do wiarygodności zaświadczenia Starosty, naruszenia art. 247 k.p.c. oraz naruszenia innych przepisów, powodującego rzekomo „nierozpoznanie sprawy” (Sąd drugiej instancji orzekł o żądaniu wnioskodawców) nie mogły skutecznie zakwestionować ustaleń prowadzących do uznania, że wnioskodawcy byli posiadaczami zależnymi, a taka ocena zdeterminowała rozstrzygnięcie sprawy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestników zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 8 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).